

MODERNÍ ŽIDOVSKÉ ANEKDOTY

Ondřej Šebesta

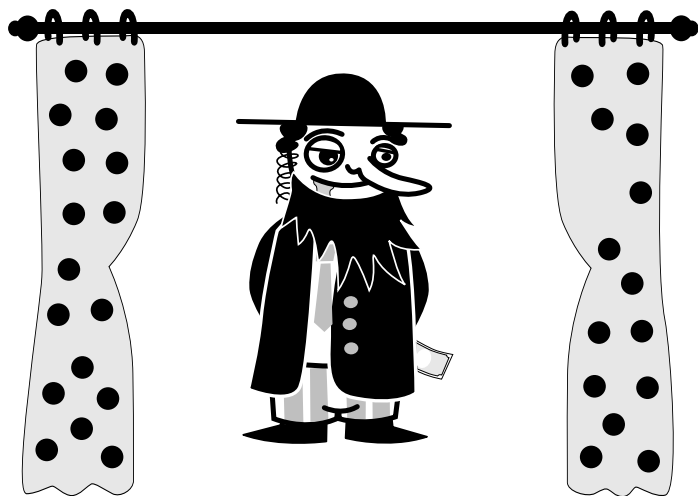

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

MODERNÍ ŽIDOVSKÉ ANEKDOTY

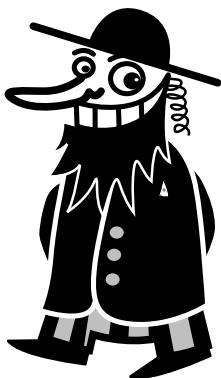
**NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA**

Ondřej Šebesta

MODERNÍ ŽIDOVSKÉ ANEKDOTY

NAKLADATELSTVÍ EPOCHA

Copyright © Ondřej Šebesta, 2017
Illustrations © Pavel Šebesta, 2017
Cover Art © Josef Kroupa, 2017
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2017

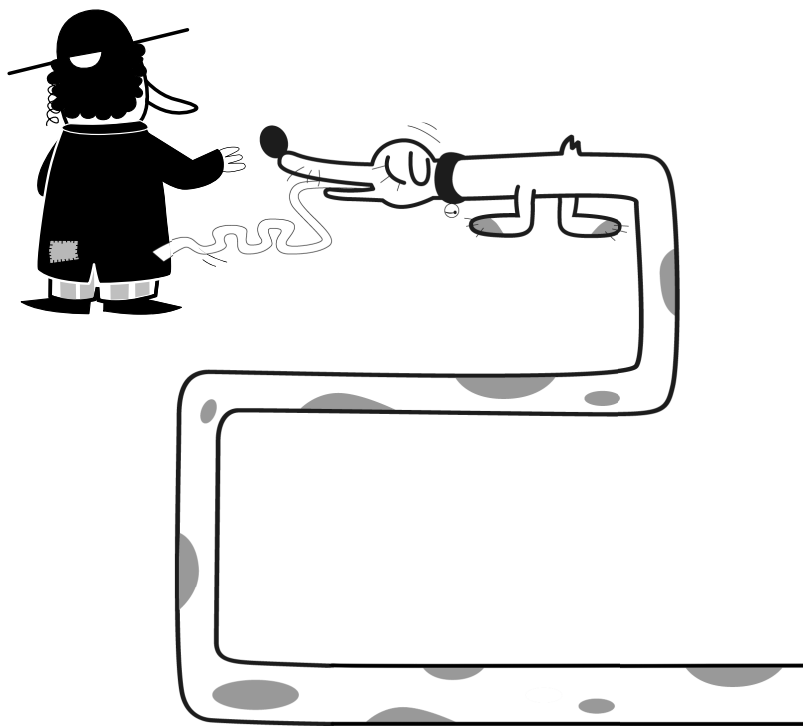
ISBN (pdf) 978-80-7557-358-2

Motto

Kdysi přišel za Karlem Poláčkem jeden mladý muž a nadšeně pravil, že mu nese úplně nový židovský vtip. Slavný sběratel anekdot odložil noviny a vyzval ho, ať tedy spustí.

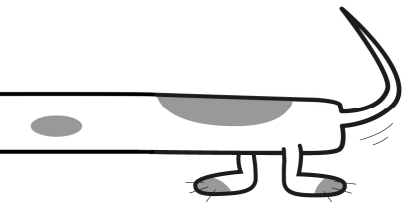
„Jdou takhle tři Židé lesem...” začal mladík. „Nikdy tři – vždycky dva a nikdy ne lesem – vždycky v kavárně!” přerušil jej slavný spisovatel.

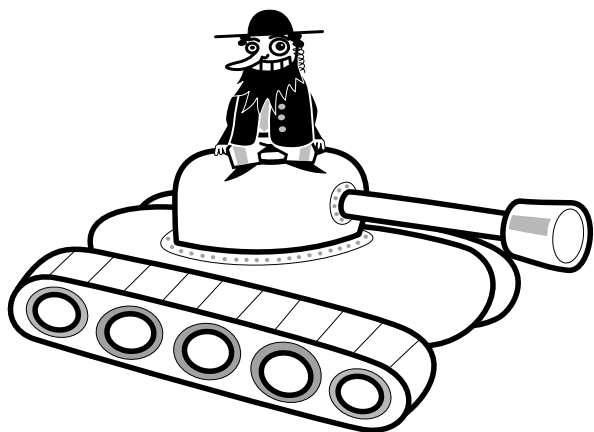

Většina ostatních knížek židovských anekdot vychází ze sbírky Karla Poláčka, a je tudíž svázána především s jeho dobou. Jen zřídka se v těchto knížkách objevují anekdoty z doby poválečné – ať už z období reálného socialismu u nás, anebo z bojišť židovsko-arabských válek.

Tato knížka má být odpovědí na to, zda si mohou zachovat své kouzlo židovské anekdoty, aniž by se odehrávaly v Haliči na přelomu 19. a 20. století nebo za první republiky v Maiselově ulici. Zda můžeme někdy opustit klasické onikání a zda se místo hebrejských slovíček mohou objevit i silnější výrazy. Zkrátka, zda židovské anekdoty přežily rok 2000.

Ali, jsi to ty?

Zuří šestidenní válka. Proti sobě jsou v zákopech izraelští a arabští vojáci. Občas někdo z izraelské strany vykřikne: „Ali!“ Na arabské straně se zvedne ze zákopů několik hlav, které Izraelci snadno postřílejí.

Sejde se arabský generální štáb, protože s tím se musí něco udělat. Dlouho se radí a výsledkem několikahodinového jednání je geniální řešení. Jeden z Arabů má vykřiknout: „Mosche!“^{*)}.

A jak řekli, tak i udělali. Pověřený Arab zavolá: „Mosche!“ Nikdo v protilehlém zákopu se nezvedne, ozve se však: „Jsi to ty, Ali?“ A poté zazní střelba.

^{*)} Stejně obvyklé jméno jako je v arabském světě Ali.

Aspirin

Doktor Weinstein, jeden z nejbohatších lékařů v Tel Avivu, pořádá velkolepou oslavu svých padesátých narozenin. V zahradě hraje hudba, stoly

se prohýbají pod vybranými lahůdkami a hosté ve večerních toaletách korzují domem. Když je zábava v nejlepším, přiběhne za doktorem jeden z číšníků a hlásí, že se záchod ucpal a neodtéká. Manželka se hrozí skandálu a doktor Weinstein přemýšlí, co honem dělat. Vzpomene si na Moritze, toho instalatéra. Telefon dlouho zvoní, než se ohlásí ospalý instalatér.

„Musíte okamžitě přijít, máme tady takovou nemilou záležitost a je tady spousta významných hostů!“ prosí Weinstein.

„Koukněte se, kolik je hodin! Teď spím a brzo ráno vstávám do práce!“

Zoufalý Weinstein hraje na city: „A kdo přišel před měsícem k vám o půl třetí ráno, když onemocněl váš syn?“ Tak Moritze nakonec umluví a za dvacet minut je instalatér na místě. Chvilí kouká na plnou mísu a pokyvuje hlavou. Nakonec sáhne do kabely, vytáhne prášek a podává ho doktoru Weinsteinovi se slovy: „Tady máte aspirin, a pokud to nepřejde, přijďte zítra ráno ke mně do ordinace!“

Blůzička

Manželé Khonovi večeří v restauraci. Je to slavnostní chvíle, protože právě dnes jsou spolu celých třicet let.

Sáře ukápně polévka na nažehlenou halenku. Obrátí se na manžela a řekne: „Podívej, já vypadám jako prase.“

A Khon na to odpoví: „Nejen že vypadáš jako prase, ale ještě sis pokecala tu krásnou novou halenku!“

Delikatesy

Jde Khon po Národní třídě a ve výloze lahůdkářství vidí nádhernou šunku. Několikrát za sebou mine výklad a zase se vrátí, až nakonec vejde dovnitř.

„Dejte mi 30 deka té ryby, co máte ve výkladu.“

„Ale pane Khon, to je přeci vepřová šunka!“

„Já se jich neptal, jak se ta ryba jmenuje,“ odpoví vztekle Khon.

Busta Lenina

Utíká takhle Roubíček ze Sovětského svazu a na hranicích mu celník najde v kufru bustu Lenina.

Ptá se Roubíčka: „Co to je?“

„To se ale ptáte špatně,“ povídá Roubíček. „Měli byste se spíš zeptat, kdo to je. – To je Lenin! Zachránce proletariátu celého světa, zakladatel mé milované vlasti, Sovětského svazu, génius, který naplnil Marxovy myšlenky...“

„Dobře, můžete jít,“ říká celník.

Na izraelské hranici celníci u Roubíčka v kufru znovu najdou Leninovu bustu a ptají se ho: „Co to je?“

„To se ptáte špatně,“ povídá Roubíček. „Měli byste se spíš zeptat, kdo to je. – To je Lenin! Ten šílenec, co přivedl polovinu světa do chudoby, největší zločinec dvacátého století, nastrčená figurka, která aby pomohla Němčourům...“

„Dobře, můžete jít,“ přeruší ho celníci.

Roubíček přijede ke svým příbuzným, a když si vybaluje věci, jeho synovec si všimne Leninovy busty a ptá se Roubíčka: „Strýčku, kdo to je?“

„Ale to se ptáš špatně, synovče, měl by ses spíš zeptat, co to je. – To je pět kilo zlata!“

Impotent

Pan Loewenstein přišel k lékaři s mužským problémem: „Lékařská věda přeci dělá takové pokroky, neříkaj, že mi nemohou pomoci.“

„Předepíšu jim mateří kašičku, jednu lžičku ráno a jednu večer. To je zázračná věc, kterou nás obdařily naše včely.“

Potkají se po měsíci a lékař se ptá na výsledek.

„Pane doktore, už v něm bzučí, ale zatím nepíchá.“

Ausgerechnet

Potkali se dva na ulici. Roubíček se ptá: „Copak, jsou plajte, že jsou tak smutnej?“

„Plajte bych nebyl, ale můj syn přišel a oznámil mi, že už nechce bejt Žid a že se nechá pokřtít,“ odpověděl Kohn.

„To je komický, že to říkaj ausgerechnet mně, mně se stalo úplně to samé.“

Dohodli se, že půjdou za rabínem, jedině ten jim může pomoci.

Rabín vyslechl jejich nařikání a povídá:

„To je komický, že to říkaj ausgerechnet mně. Můj syn taky, přijel na prázdniny z Tel Avivu a už ve dveřích mi říká: ‚Papá, mám dvě špatné zprávy. Zaprvé už nebudu študovat na rabína a za druhé se nechám pokřtít.‘“

„Joj!“ Hlesli Roubíček s Khonem. „Co pak udělali?“

„Co bych dělal, šel jsem do templu a prosil Hospodina o radu.“

„A co jim na to řekl?“ Visejí mu na rtech.

„Že to je komický, že to říkám ausgerechnet Jemu.“

Kaviár

Rosenthal je hostem na svatbě ve velmi bohatém domě. Jako první chod je podáván kaviár.

„Doufám, že další chody budou lepší,“ nakloní se Rosenthal ke svému sousedovi, „protože ta marmeláda chutnala po sledích!“

